

bestikket eller frit antaget, Afgang til at samtale med den tiltalte i Curium. Det er en Bestemmelse, som hæves i den civile Proces, men der findes ikke noget tilsvarende i den militære. Ogsaa i denne Henseende kunde der maatte være Spørgsmaal, om Bestemmelsen er strengt nødvendig, idet det jo er givet, at naar et Forsvar bliver udført ved den militære Ret, maa Procesmaaden ogsaa i dette Tilfælde blive at overføre analogisk fra den civile Procesmaade til den militære, og derefter vil der tilkomme Forsvaret denne Afgang til at samtale med den tiltalte. Men man har alle været enige om at foretrække en udtrykkelig Hjemmel for denne Afgang. De øvrige Ændringer ere uden indgribende Betydning, og jeg skal kun henpise til Ændringernes Telsk, de tiltrænge ikke nogen Forklaring og som sagt, Udvalget er enig om dem alle. Derimod er der af et Mindretal stillet et Forslag om, at man, foruden hvad altsaa Udvalget er enig om, skal tilføje nogle Paragraffer, som gaa ud paa at indføre en Appellinstans for visse Sager, og da at gøre denne Appellinstans til Højesteret, suppleret ved et Par militære Medlemmer. Jeg skal paa dette Trin ikke indlade mig paa nærmere Omtale af dette Forslag, som jo allerede fandt Omtale ved første Behandling. Der er sikkerlig, som jeg allerede udtalte ved første Behandling, i Tanken noget, som jeg for mit Vedkommende og ogsaa en Del af Udvalgets øvrige Medlemmer vilde sympatisere med, naar det kunde gennemføres. Da vi imidlertid have haft det Indtryk, eller jeg kan gerne sige den sikre Overbevisning, at et Forslag i denne Retning ikke paa dette Trin af Sagen kan lade sig gennemføre, har man foretrukket at søge Lovforslaget gennemført paa det Omraade, hvor vi tro, det kan lykkes, og ikke at hindre det ved at føje noget nyt til. For øvrigt skal jeg forbeholde mig at omtale dette Ændringsforslag nærmere, naar der dertil maatte gives Anledning. — Jeg skal altsaa anbefale det høje Ting at følge Udvalget og henholdsvis dets Flertal, naar man ønsker at gøre dette Fremskridt. Det er ikke noget gennemgribende, noget revolutionært Fremskridt, ingenlunde! men det er dog et Fremskridt, og naar vi naa dette, vil det sikkert blive modtaget med Tilfredshed af de paagældende.

J. C. Christensen: Heller ikke jeg skal komme vidtløftig ind paa de foreliggende Ændringsforslag eller den foreliggende Betænkning eller give nogen stor Anledning til at optage den Debat, som førtes om Lov-

forslaget ved dets Iste Behandling. Men nogle Bemærkninger maa jeg dog tillade mig for at anbefale de af Mindretallet stillede Ændringsforslag. Maa jeg, forinden jeg gaar videre, gøre opmærksom paa, at i Mindretallets Betænkning er der indløbet en lille Fejl. Der staar, at vi foreslaa, at den Instans, der her er Tale om, bliver Højesteret, tiltraadt af Generalauditoren, og en højere Officer". Der skulde have staet "2 højere Officerer". Sammenhængen med denne Fejl er den, at oprindeligt havde vi stillet Forslag om, at Generalauditoren og 1 Officer skulde træde til, men under Behandlingen i Udvalget blev bort Forslag tiltraadt af en Del Medlemmer, som repræsenterer Flertallet her i Salen, og de tiltraadte det med det Forbehold, at vi skulde tage 1 Officer mere, hvilket vi gik ind paa. Senere forlod disse Medlemmer igen de Ændringsforslag, vi havde stillet. Vi fastholdt dem, men vi fik ikke Lejlighed til at faa Fejlen rettet i Betænkningen. Saaledes er denne Fejl kommen ind i Betænkningen. Men iøvrigt har det ikke stort at betyde, thi Ændringsforslaget, som det nu foreligger, fastholde vi, og enten man tager 1 eller 2 Officerer sammen med Højesteret, bliver Forstellen ikke stor, idet Højesterets Medlemmer, som ere juridisk kyndige, jo altid ere med. (Bøssen: Der er ingen Fejl). Om Forladelse: jeg staar her med den foreløbige Betænkning; saa maa jeg bede om Undskyldning, fordi jeg har spildt Tingets Tid.

Jeg skal saa gaa over til at omtale selve de stillede Ændringsforslag. Forslaget om en Appellinstans er stillet af Mindretallet, fordi vi indsaa, at det vilde være et Fremskridt af ikke saa ringe Betydning for Rettergangsmaaden i vor Hær, om vi fik en saadan Appellinstans indført. Det vilde jo vanskelig kunne falde nogen ind, at man paa det civile Omraade kunde leve tilfreds, hvis man ikke havde Ret til at appellere saadanne Sager til en højere Instans. Jeg husker, at jeg som Barn læste Blichers Fortælling om Præsten i Vejby. Det er en Fortælling, som De alle kende. Da jeg læste den, saa jeg i en Note paa en af Siderne, at den Gang appelleredes den Slags Sager, Drabsager, ikke til Højesteret; og endstønt jeg kun var et Barn, gjorde det et stærkt Indtryk paa mig. Jeg syntes, at det var mærkeligt, at Samfundet den Gang kunde finde sig i, at saadanne Sager ikke skulde prøves ved højere Ret, og at man i det hele taget kunde finde sig i, at et Menneske blev berøvet Livet ved en Dom, der var falden ved en Underinstans og ikke videre prøvet. Men det, som man saaledes